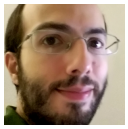
# Procés



Per JoanM el  dc., 18/10/2017 - 09:00

Un ancià lluita per fer passes amb el caminador, però per anar ràpid jo acabo portant-lo amb cadira de rodes. Una agnòstica comença a plantejar-se un diàleg amb Déu, però jo voldria que ja anés a missa. La mare ja m'ha dit allò altres vegades, jo la tallo sense voler escoltar el final que ja conec... Processos, amb el seu temps i la seva limitació...
Es fa difícil acompanyar la fragilitat. Perquè desitjaríem córrer: substituir la fortalesa que no té per la nostra. Ens costa acceptar que la fragilitat també hi arriba, amb més temps, amb més esforç. Que també nosaltres hem estat fràgils. Som amants de l'ara i aquí, i ens costa caminar al costat del qui segueix un procés lent.

Potser ens ajudi contemplar els fràgils. Pregar contemplant com Déu els acompanya en cada una de les seves minúcies. Com els encoratja i acotxa. Entrenar els sentits a una altra velocitat.